

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 15—*Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῇ ἑξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐχομεν, Κύριοι, ἀπείρους ἐκτάσεις θαλάσσιων καὶ πολλῶν ἄλλων δημοσίων κτημάτων ὑπάρχουσι σωματεῖα, τῶν ὁποίων τὰ κτήματα δύνανται ἐν κρίσειμῃ περιστάσει νὰ διατεθῶσι παρὰ τοῦ Δημοσίου.

(Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν).

Ἄμα τῇ κυκλοφορίᾳ τῆς ἀνωτέρω περικοπῆς τοῦ λόγου τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδέησε νὰ ληρθῶσι τὰ ἐξῆς μέτρα ὑπὸ διαφόρων σωματείων καὶ καταστημάτων.

Α'. Ὁ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Λάκων περιέβαλε τὴν δόξιν κεφαλὴν του περικεφαλαίαν, ἀπένειμεν εἰς ἑαυτὸν βαθμὸν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ καὶ συνεκάλεσε τὴν μακαρίτιδα φάλαγγα ὅπως φρουρῇ νυχθημερόν τὸ Ταμεῖον τοῦ Πανεπιστημίου ὅπερ καὶ ἐκήρυξεν εἰς κατάστασιν πολιρκίας.

Γ'. Ὅλοι οἱ ἡγούμενοι τῶν μοναστηρίων ἐσυναζαν τὰ ράσα καὶ τοὺς δζουμπέδες των καὶ ὑπέγραψαν διάταγμα ἐπιστρατείας ὅλων τῶν καλογηρῶν. Οἱ ἡμίονοί των ἐκηρύχθησαν κτήνη πολεμικά. Πέριξ τῶν μονῶν ἀνεσκάφησαν τάφροι· ἔδωκαν δὲ καὶ παραγγελίαν εἰς τὸν κ. Κρούπ δι' ὀλίγα μικρὰ κανονάκια. Τὰ δὲ σώματα αὐτῶν εὐρίσκονται ἔκτοτε εἰς διηνεκῆ ὄργασμόν.

Γ'. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Περνασσοῦ Μιχάλης Λάμπρος ἐνεδύθη εἰς μασκαρὰν Μακεδόνα καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας λόγχην ἐτέθη διηνεκῆ φρουρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Συλλόγου. Ἐν ὧρᾳ δὲ βαθείας νυκτός γυμνάζει τὰς μάγκας γυμνάσια ἀμόνης καὶ ἐπιθέσεως.

Δ'. Δι' Τράπεζα εἰς ἑδεκαπλασίασαν τὰς φρουράς των.

Ε'. Σκουζὲς καὶ Βούρος ἐφυγάδευσαν ὅλον τὸν χρυσὸν των εἰς τὸ ἑξωτερικόν.

ΣΤ'. Τσιγγρός, Σκουλούδης καὶ Νεγρεπό-της συντάσσουν Καταστατικὸν ἐναϊκίσεως τῶν Τελωνείων τοῦ Κράτους. Ὁ τελευταῖος κηρύσσεται εἰδικὸς εἰς τὴν προμήθειαν κριθῆς καὶ

ἀχύρων. Εἰς τὰς σημειώσεις του διαβλέπει τις τὴν φαιδρὰν ἐλπίδα ὅτι ἐν ἀνάγκῃ χάριν τῆς πατρίδος δύναται ν' ἀπευθύνῃ καὶ πολυσέλιδον ὑπόμνημα πρὸς τὸν Γλάδστονα.

Παλάδρας.

ΝΥΧΙΕΣ.

Μεταξὺ ἄλλων τὰ ὅποια ἡ νῦν συμπολίτευσις καὶ τότε ἀντιπολίτευσις ἐπέβριπτε ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Τρικούπη ἦτο καὶ ἡ μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης σύμβασις. Ἀπεκλήθη καὶ αὐτὴ ἔργον συναλλαγῆς, κερδοσκοπία φαναριωτικῆ, ὕλική ὠφέλεια τοῦ πρωθυπουργοῦ, μέσον πρὸς χορηγίαν ἀτόκων δανείων κτλ.

Τώρα μαθαίνομεν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἐνέκρινε τὴν Σύμβασιν ταύτην, παραδεχθὲν βεβαίως πλὴν τῶν γενικῶν ὑπὲρ τοῦ τόπου ὠφελειῶν καὶ τὰς εἰδικὰς ἐκεῖνας ὠφελείας τὰς ὁποίας οἱ τότε ἀντιπολιτευόμενοι καὶ νῦν ὑπουργικοὶ διεκήρυττον ὡς ἀλάνθαστα ἐξαγόμενα τῆς Συμβάσεως.

Ἡ ἀντίφασις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήξῃ κανένα· διότι ὁ κ. Κουμουνδούρος ὁμοιάζει τὰς ἐρωμένας τοῦ Δὸν Ζουὰν αἰτινες ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουν τὴν πύλην τῆς εὐδαιμονίας, ἔλεγον μετὰ τόνου πρωθυπουργικῆς ἐπισημότητος : Ὡ! δὲν θὰ συγκατατεθῶ ποτέ.

Μεσημβρινή τις ἑφημερὶς ἀνέλαβε νὰ γράψῃ σειρὰν κεραυνοβόλων ἀρθρῶν, περὶ τῶν προσόντων τῶν ὑπαλλήλων. Ἐξ ὅλων δὲ τῶν μὴ ἐχόντων κατ' αὐτὴν τοιαῦτα, ἐκεῖνον ἐπροτίμησε νὰ ἀναφέρῃ προσωπικῶς, οὗ τὸ μόνον ἴσως ἐλάττωμα εἶναι ὅτι ἔχει παρὰ πολλὰ προσόντα διὰ τὴν θέσιν τμηματάρχου.

Ἡ συνάδελφος ἐπατέθη κατὰ τοῦ κ. Βλάχου, διότι γνωρίζει γράμματα, διότι ἐξεθῆκε λεξικά, διότι εἶναι κάτοχος τῆς γαλλικῆς καὶ διότι δὲν στερεῖται τῆς ἀπαιτουμένης εὐφυΐας πρὸς συγγραφὴν λίαν κομψῶν κωμωδιῶν.

Πώς κατήντησεν ή φιλοσοφία παρ' ήμιν άρκει να μάθητε ότι τρία ένδοξα όνόματα διαμφισβητούσι τήν διαδοχήν τοῦ μακαρίτου Φιλίππου Ίωάννου. Όνομάζονται Παπαδόπουλος, Γρηγοριάδης, Βαρυλάς. Καί οί τρεις έλογομάχτησαν ήδη διά τοῦ τύπου. Κατά φυσικόν λόγον σκοπός τής λογομαχίας ήτο ν' άποδείξη έκαστος έξ αὐτῶν τόν άλλον άμαθή και άφιλοσόφητον. Κατά παράδοξον δέ συγκυρίαν εύρομεν ότι και οί τρεις είχαν δικαίον.

Είς έκ τῶν παλαιῶν Σουλτάνων συνομολογήσας συμμαχίαν μετά τοῦ Ἑβρίκου Δ'. τής Γαλλίας ως μόνον λόγον αὐτῆς άνέφερεν ότι έμίσει τήν γαλλικήν λέξιν Ligue (συμμαχία) και έπεθύμει να παύση ή κατάστασις αὐτή ύφισταμένη* τόσα γαλλικά ήξευρεν ό Καλίφης. Πιστεύομεν ότι και οί τρεις ύποψήφιοι τής φιλοσοφικής έδρας έάν έπιθυμῶσι τόσον πολύ να άναγορευθῶν φιλόσοφοι, ως μόνον λόγον θα φέρωσιν ότι έχουν φυσικήν άντιπάθειαν πρὸς τήν λέξιν φιλοσοφία.

Όλοι οί παλαιοί Γερμανοί φιλόσοφοι, επί κεφαλῆς αὐτῶν ό Ἐγκελος και ό Σέλιγγ, ένσημενίζοντο έν τῇ έκθέσει τῶν φιλοσοφημάτων αὐτῶν εις ύφος σκοτεινόν και δύσληπτον, διότι αὐτό ένόμιζον τὸ κατάλληλον ένδυμα εις τὰ μεταφυσικάς μαριίας των. Ἐκ τῶν τριῶν ύποψηφίων ύφηγητῶν μας ό πλείους άξιώσεις δυνάμενος να έχη, ως υπερεσάς και τούς κορυφαίους τής γερμανικής φιλοσοφίας, είναι ό κ. Παπαδόπουλος. Αὐτός τοῦλάχιστον έγραψε τὰ έξτης άμίμητα έν τῇ Παλιγγενεσία: «Αί ένέργειαι διαφόρων ατόμων δέν δύνανται να παραγάγωσι μίαν συνισταμένην μετέωρον, μη οὔσαν δηλαδή κατάστασιν μηδέν έξ αὐτῶν, άλλ' ίσταμένην καθ' έαυτήν. Ἡ συνισταμένη πρέπει να έχη τόν φορέα αὐτῆς.»

Ἐάν οί τρεις αὐτοί ύποψήφιοι άναγορευθῶσι Καθηγηταί και βάλλωσιν επί κεφαλῆς αὐτῶν τόν πορφυροῦν συνάδελφόν των κ. Κοδζιάν δύνανται να κατορθώσουν ώστε ν' άποδειχθῇ διά πειραμάτων ότι οὔτε ή άνθρώπινος γλώσσα οὔτε τὰ έν χρήσει σημεῖα τής γραφῆς είναι ίκανά πρὸς μετάδοσιν τῶν άνθρωπίνων ιδεῶν.

Ἐξ άνάγκης δέ θα καταφύγωσι και οί τέσσαρες εις δοκιμασίαν τῶν φωνῶν τῶν ζῶων.

Όνούφριοις.

ΒΟΥΛΗ.

Φαίνεται ότι σιωπηρῶς πως ό κ. Κουμουνδοῦρος διώρισεν ύπουργούς άνευ χαρτοφυλακίου ή και ύφυπουργούς. Ἐως τώρα τοιοῦτοι φαίνονται οί κ.κ. Μίλησις και Καράπαυλος. Αὐτοί άπαντῶσι πολλάκις άντι τῶν ύπουργῶν* αὐτοί δεικνύουν πάντοτε ζήλον υπερασπίσεως. Τοῦτο ένῶ ίκανοποιεῖ τούς δύο φέρει εις άπόγνωσιν άλλους ύπουργοεισθῆρας. Οὐχ' ήττον τὸ πρᾶγμα τιμᾶ πολύ τήν εύφυαν τοῦ πρωθυπουργοῦ μας.

Ό κ. Ροντήρης άναγινώσκων τὸ σχέδιον τής άπαντήσεως εις τόν Βασιλικόν λόγον ώνόμασε τούς βουλευτάς άντειπροσώπους τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται ότι ό κ. Ροντήρης ήσπάσθη έσχάτως τὸ θεοκρατικόν πολιτεύμα* και δέν είναι παράδοξον να τόν ιδοῦμε βασοφοροῦντα.

Ό κ. Ίκκωδάτος όμιλήσας άπεκάλεσε και τούς πεσόντας και τούς ίσταμένους βουλευτάς **αὐλικούς**. Ό άνθρωπος αὐτός είναι γεννημένος να λέγη τήν αλήθειαν.

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια 76ε αριθ. 76.)

Δέν έτόλμα πλέον να έμφανισθῇ εις τὸ παράθυρον, και έφοβείτο να έξέλθῃ τοῦ οὔδοῦ τής θύρας. Οί γείτονες, οί γνωρίμοι, οί διαβάται τῇ έφαινότο ότι έλάλουν περὶ αὐτῆς, ότι τήν έδεικνυον διά τοῦ δακτύλου. Καί έξη κεκλεισμένη έντός τοῦ δωματίου τής και φθίνουσα. Τήν προτεραίαν ή Μαριάννα είχε γράψει εις τόν Ἀλέξανδρον.

— Είναι λοιπόν τρώντι αλήθης ότι με έγκαταλείπετε! Ὅτι πληρώνετε διά τοιαύτης άχαριστίας τόν έρωτά μου! Εἰσήλαθε εις τόν οίκόν μας ως φίλος και προστάτης, με άπεκοιμήσατε με ύποσχέσεις ψευδεῖς και άνιέρους όρκους

και έξέρχεσθε ως ληστῆς άποφέρων τὸ πολυτιμότερον κειμήλιόν μου. Ἐνώπιόν μου χαινει ήδη τὸ βάρβαρον . . και μόνος ό θάνατος μοι μένει ως καταφύγιον. Ἡ στιγμή καθ' ήν χαράττω τὰς όλίγας ταύτας γραμμὰς είναι στιγμή ίερά. Πρὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου δέν δύναμαι να ψευσθῶ οὔτε εις τόν Θεόν οὔτε εις έμαυτήν. Σὰς ήγάπησα με τόν έρωτα εκείνον, όστις πνίγει πᾶν άλλο αἶσθημα έν τῇ καρδίᾳ και άποτυφλοῖ τήν διάνοιαν, και σεῖς εις άντάλλαγμα μοι προσφέρετε τήν έγκατάλειψιν. Τὰ χείλη ταῦτα συνειθισμένα να προσφέρωσιν άγάπης λέξεις, όσάκις προφέρωσι τὸ όνομά σας δέν δύνανται να καταρασθῶσι τόν αίτιον τής συμφορᾶς μου. Ὅ' αποθάνω εύλογοῦσα τόνόμά σου. Ἀλλά πόσον γλυκύτερος θα μ' ήτο ό θάνατος, εάν έξέπνεον άναγινώσκουσα άκόμη τήν ύστάτην έπιστολήν, τήν όποίαν άναμείνω έκ τής χειρός σου!

MARIANNA.

Πάντα άλλον ήδύνατο να συγκινήσῃ ή τελευταία αὐτη έπιστολή τής Μαριάννας. Ό Μαρκήςσιος δέν έταράχθη διόλου.

— Ἡ Μαριάννα δέν είναι τρελλή—έλεγε.

Ἡ Μαριάννα περιέμενε μέχρι τής έσπέρας, άλλ' οὔδεμιά άπάντησις. Ό ήλιος έδυσεν, ήλθεν ή νύξ και εκείνη έκάθητο κλαίουσα, άλλ' επί τέλους όπλισθεῖσα με τὸ θάρρος τής άπογνώσεως εκλείσεν έρμητικῶς τήν θύραν τοῦ δωματίου τής και ήναψεν επί τής έστίας τής άνθρακας, τούς

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπίστρατος διέρχεται τήν πλατείαν Συντάγματος. Ἄξιωματικός άνευ στολῆς τόν πλησιάζει και τόν έρωτά:

- Πῶς δέν χαιρετάς;
- Δέν σὰς γνωρίζω.
- Πρέπει και να με γνωρίζης; Δέν ξεμαθες άκόμα να χαιρετάς τούς άξιωματικούς!
- Εἶσθε άξιωματικός;

Τότε μόνον ό άφηρημένος γαλονᾶς έρίψε βλέμμα επί τῶν ένδυμάτων του και άναγνώριζων τὸ σφάλμα του χαιρετᾶ αὐτὸς στρατιωτικῶς λέγων:

— Με συγχωρεῖτε, Κύριε.

Εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τής ζωγραφικῆς οί προσωπογράφοι ήναγκάζοντο να σημειῶνουν κάτωθεν: αὐτός είναι άνθρωπος, αὐτός είναι όνος, αὐτό είναι όνάριον.

Εἰς τούς χρόνους εκείνους έπανερχόμενος ό πρῶην επί τῶν Ναυτικῶν ύπουργός, ένόμισεν ότι έπρεπε να συστήσῃ εις τούς άποθανάτισαντας αὐτὸν επί τοῦ σιγαροχάρτου έργοστασιάρχας να προσθέσουν κάτωθεν τής εἰκόνας του: Γεώργιος Δ. Βούλγαρης — άνθρωπος.

Ἐλληνες έκ Θεσσαλονίκης, έχοντες μεθ' έαυτῶν και τὸν εκεί πρόξενον τής Ἰταλίας, έξήρχοντο διά λέμβου έκ τοῦ άτμοπλοίου εις τήν αποβάθραν Πειραιῶς.

Ό λεμβούχος τούς συνιστᾶ να δώσουν τοῦ τελωνειακοῦ ύπαλλήλου κάτι τι ίνα μη έπιθεωρηθῶν τὰ κιβώτια των.

Τὸ κάτι τι έδόθη, ό δέ πρόξενος τής Ἰταλίας γνωρίζων τὰ έλληνικά:

— Καί έδῶ λέγει είναι Τουρκία.

Εἰς τὰς λέξεις τοῦ Ἰταλοῦ προξένου μόνος ό και ήτο περιττός.

Εἰς τὰ τηλεγραφήματα τῶν ευρωπαϊκῶν έφημερίδων ό ύπουργός τῶν Οικονομικῶν όνομάζεται κ. Σατυρόπουλος, ό δέ τῶν Ἐσωτερικῶν Παπαουγαλόπουλος. Τόν μεν κ. Λεμονήν τόν άνάγον φαίνεται εις τήν γενεάν τῶν Σατύρων, περὶ δέ τοῦ κ. Μολάου φρονούσιν ότι έχει παπᾶ νοῦ, ότι είναι χαλῆς κτλ. Περὶ τοῦ τελευταίου ό Φίγαρος παίζων έρωτᾶ διατὶ όχι Ἀννιθανόπουλος, άφῶ είναι προσωρισμένος να δδηγήσῃ τήν Ἑλλάδα εις τὰ Τέμπη.

Ἐπαναλαμβάνομεν τήν διακοπείσαν επί τινα καιρὸν δημοσίευσιν τοῦ πρωτοτύπου μυθιστορήματος τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ξένου, τής ΝΙΝΑΣ. Ό κ. Ξένος άνεδείχθη έξ όλων τῶν νέων ό δυνάμενος να γράψῃ πρωτότυπον μυθιστόρημα, σύμφωνον πρὸς τούς κανόνες τής τέχνης και τής αἰσθητικῆς. Αὐτοί οί επικριναντες τόν συνεργάτην μας κ. Ξένον ως δραματικόν συγγραφέα άνωμολόγησαν τὰς μεγάλας αὐτοῦ άρετάς ως μυθιστοριογράφου. Ὅντως ή Νίνα του δέν ήδύνατο να γραφῇ κομψότερον και να πλεχθῇ τεχνικώτερον. Πιστεύομεν ότι ή επανάληψίς τής εις τὸ Μῆ Χάνεσαι θα εύχαριστήσῃ τούς πολλούς αὐτῆς άναγνώστας.

ΕΝ ΚΛΑΣΜΑ ΟΘΕΛΛΟΥ.

Ἐκ τοῦ δήμου Εἰδυλλίας Κομίνης τις δδηγήσας τήν σύζυγόν του εις έξοχήν τινα και δέσας ταύτην επί κορμού δένδρου, διά μαχαίρας τής άπέκοψε τήν ρίνα. Εἰς τήν πρᾶξιν ταύτην προσέβη ό σύζυγος έκ ζηλοτυπίας κινούμενος, τής συζύγου του οὔσης εξαίσιας καλλονῆς, αὐτοῦ δέ προτιθεμένου να άναχωρήσῃ διά τὸ έξωτερικόν!

συμβαίνει και αληθῶς φλόγες πυρὸς έξήρχοντο από τῶν παρθῶρων.

— Κλείσατε τὰ παράθυρα! έφώναζον οί κάτωθεν.

— Βοήθειαν—έφώναζον οί επάνω.

Οί κάτω δέσπασαν τήν θύραν και άνήλθον άρθροί.

Ἡ οἰκογένεια Μαρταῖν έξύπνισεν έκ τοῦ θορύβου.

— Ἀλλ' ή Μαριάννα μου δέν ένόησε τίποτε!—έφώναζεν ή μήτηρ και ώρμησεν εις τὸ δωματίον τής κροτοῦσα τήν θύραν και καλοῦσα αὐτήν.

Ἡ Μαριάννα δέν άπεκρίνετο.

— Ἄ! τὸ παιδί μου! τὸ παιδί μου!—εἶπεν ή χήρα— κάτι δυστύχημα μᾶς συνέβη—και έπεσε λιπόθυμος.

Ό αδελφός τής Μαριάννας έδοκίμασε ν' άνοιξῇ τήν θύραν, άλλ' ήτο άδύνατον. Τότε λαμβάνων τόν πέλεκυν, όστις έχρησίμεισε διά τήν έξω θύραν έρριψε έντός τὸ έν φύλλον τής, άλλ' ή βαρεία όσμη τῶν άνθράκων έμπόδισεν αὐτὸν από τοῦ να προχωρήσῃ.

— Βοήθειαν! έφώναζε και αὐτός άπευθυνόμενος πρὸς τούς αναβαίνοντας και καταβαίνοντας.—Ἡ αδελφή μας νύτοκτόνησεν* εις πυροσβέστις ώρμησε τότε και προσκρούων δεξιά και άριστερά άνεμρεν επί τέλους και ήνοιξε τὸ παράθυρον. (άκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΑΛΗΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ.

Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ πρόσφατος· μόλις δεκαπέντε ἡμερῶν· ἐννοεῖται, ὡς λύσις· διότι αἱ προπαρασκευαί εἶχον διαρκέσει κάμποσον χρόνον.

Ὁ ἥρωσ τῆς ἱστορίας εἶναι εἰς κόμης, γυναικῆς πρώτης ταξέως.

Μολονότι ἐξηνταπεντάρης—καὶ ὁμῶς ἐπαίζεν ἀκόμη τὸν ἐρωτόληπτον.

Μερικὰ φθινόπωρα εἶναι θερμὰ ὡς ἀνοιξίαις.

Ἐπισηθούσης δὲ καὶ τῆς τέχνης ὁ κόμης δὲν ἐφαίνετο τῶσον γελοῖος εἰς τοὺς γεροντικούς του ἐρωτάς.

Ἡ μακρὰ του πείρα καὶ ἡ στρατηγική του τὸν εἶχον διδάξει ὅτι καὶ εἰς τὸν ὠραῖον κόσμον ὁ κατήφορος εἶναι εὐκολώτερος τοῦ ἀνιφόρου.

Ὁ Μονκαρμέλ—ἄς τοῦ δώσωμεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον—δὲν ἐφιλοδοξεῖ νὰ διολισθη εἰς τὰ ἀριστοκρατικά κομμωτήρια. Αἰ· αὐτὸν τοῦ ἤρκει ἡ ἀριστοκρατία τῆς σαρκὸς καὶ αὐτὴν τὴν εὕρισκεν εἰς τὰς ἐργάτιδας, τὰς ἀνθοποιούς, τὰς μοδίστας καὶ τὰς ραπτρίας.

Ὅλο ἡγάπα νὰ καταβαίνει, ἐνῶ τὸ ποσὸν τῶν ἐπιτυχιῶν του ὀλονὲν ἀνέβαινε.

Ἡ Κόμησσα, ἡ σύζυγός του, ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἔσκυθρόπαζεν ἐγκαταλελειμμένη.

Καὶ παρεδόθη ὅλη εἰς τὴν θεοβλάβειαν.

Καθημερινῶς τὴν ἀπῆντα εἰσερχομένην ἡ ἐξερχομένην τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφεύκτως θὰ ἐδέετο ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀπίστου.

Μυστήριον μεταξύ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αὐτῆς.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὐδέποτε ὦρθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὑποπτός τις γυναικοθήρας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ οὐδεμίαν ἐξῆνεγκέ ποτε μομφήν, οὐδὲν παράπονον.

Αὐταπάρνησις ἀνεξήγητος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατεχράτο ὁ ἀδιόρθωτος κόμης.

Εἶχε χορτάσει πλέον τὰς ἐργάτιδας καὶ ἤρχισε νὰ γλυκοκυττάζῃ . . .

Δὲν ἐντρέπεται, κύριε κόμη! Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ συζυγικοῦ ἀσύλου;

Τί πειράζει;

Εἶδεν ὅτι μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς συζύγου του ἡ πλέον ἀφοσιωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἦτο μιὰ πιπεράτη μελαγχροινὴ . . . Ἀνάστημα, μεσίτσα, ματάκια, ἦτο σωστός ἄγγελος αὐτῆς ἡ Ἀνθή.

Ἐμεσολάθει ὁμῶς εἰς ὅλα αὐτὰ ἐν ἀλλὰ.

Μάλιστα, ἐν ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐσκότιζεν ὀλίγον τὸν κόμητα.

Ἦτο πανδρευμένη ἡ Ἀνθή—μόλις πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν—μὲ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κόμητος.

Ἐνας πολὺ καλὸς νέος, καλοκαμωμένος, γιερός καὶ κομπλιμεντόζος.

Οὐχ ἦπτον, ὁ κόμης ἐτόλμησεν.

Αἱ ἀπόπειραί του κατ' ἀρχὰς ἦσαν θεωρητικαί, ἔπειτα ὀλίγον ἀόριστοι, ἐγέναν κατόπιν μᾶλλον συγκεκριμένοι καὶ ἐπὶ τέλους . . .

Ἄς ποῦμε καὶ τὸ δίκην τοῦ κόμητος. Καὶ πρῶτον δὲν εἶναι συνήθεια.

Ἐξήτησε λοιπὸν ν' ἀντισταθῇ.

Ἦρχισε μάλιστα νὰ κατηχηταί μόνος του:

— Γιά νὰ ἴδωμε . . . Δὲν μοὶ φαίνεται καὶ πολὺ σωστόν . . . Ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἦτις κρύπτει τὴν νόμιμον σύζυγόν σου . . . μὲ μιάν θαλαμηπόλον τῆς ὁποίας

ἡ ἀδιακρισία δυνατόν . . . καὶ ἦτις ἔχει ἄνδρα τὸν . . . Ἄ! ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν.

Καὶ διανοοῦμενος αὐτὰ ὁ κόμης ἐχειρονόμει, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, κτυποῦσε τὸ πόδι του.

Ἄλλ' εἰς τὸν ἔρωτα—καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας—ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ ἀδύνατα ἐρεθίζουν.

Τί συνέβαινε λοιπὸν;

Ὁ κόμης καὶ ἡ δουλίτσα συνηντῶντο τώρα πολὺ συνεχῶς ἐν τοῖς διαδρόμοις.

Αὐτὴ μὲ τὸ μυδραλιοδόλον βλέμμα καὶ τὸ φροῦ-φροῦ-φροῦ τῶν φουστανιῶν τῆς . . .

Τί νὰ σὰς πῶ; . . . Ἡ σὰρξ εἶναι ἀσθενής.

Ὁ Μονκαρμέλ εἰς μίαν συνάντησιν ἐνηγκαλίσθη τὴν μέσσην τῆς Ἀνθῆς.

Ὁ πάγος ἔσπασε.

Ἐστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέραις. . .

Ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε χώραν περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν εἰς τὸ Καπνιστήριον τοῦ κόμητος.

Περὶ τοιαύτην ὥραν οὐδέποτε ἐξύπνα ὁ κόμης.

Οὔτε ἡ κόμησσα.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐπομένως δὲν μπορούσαν νὰ ὑποπτεύσουν τίποτα.

Ἡ Ἀνθὴ εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν συνέντευξιν μὲ μιάν ὄρεξιν ἡ ὁποία εὖρε θερμὴν ὑποδοχὴν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θερμότης ἦτο εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἐντάσεως, τρίζει μικρὰ τις θύρα.

Τὴν εἶχαν λησμονήσει νὰ τὴν κλείσουν ἐνῶ εἶχαν ἀμπαρώσει τῆς ἄλλαις.

Ὁ Γιάννης!!

Ὁ σύζυγος τῆς Ἀνθῆς, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος.

Ἐλαβε θέσιν Ὀλυμπίου, ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν ἐν μεγαλειῷ ἀταραξίας.

Ἄφου ἐβρίψεν εἰς τοὺς ἐνόχους κεραινοδόλον βλέμμα:

— Παρατηρῶ, εἶπεν, εἰς τὸν κύριον κόμητα ὅτι θὰ ἐδικαιούμην νὰ τσακίσω τὰ πλευρὰ τοῦ κυρίου κόμητος (ἰδῶ μικρὰ διακοπή) . . . ἐὰν δὲν εἶχα κάμει ἐγὼ τὴν ἀρχὴν μὲ τὴν κυρίαν κόμησσαν.

Pierre Véron.

ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η ΕΛΛΑΣ

Ἦρχισε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ, παρὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σα:

Δικηρέμενον εἰς δύο πτέρυγας εἰς ἃς φέρουσι δύο ἀντιμέτωποι κλίμακες, εἶναι εὐρύτατον, φωτεινόν, ἔχει ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δωμάτια, τὰ πλεῖστα μεσημερινά, ὅλα λάμποντα ἀπὸ τὰ καινούργια ἐπιπλα.

ΔΥΟ ΑΙΘΟΥΣΑΙ

Ἡ μία ὡς κοινὴ τράπεζα (table d' Hôtes) καὶ ἄλλη ὡς Ἐστιατόριον (à le carte) ὑπηρετοῦσι τὴν μεγάλην πελατείαν τοῦ Νέου Ξενοδοχείου.

Ἡ ὑπηρεσία εἶναι διοργανισμένη ἀριστα. Αἱ τιμαὶ τῶν δωματίων μέτρια, καὶ ἡ μαγειρικὴ καλλίστης ποιότητος.